

Hvorfor lære førstehjælp?

I en by under anden verdenskrig blev der iværksat et program der skulle sørge for at lære indbyggerne førstehjælp. I byen frygtede man at der ville komme et bombeangreb og at der i det tilfælde ikke ville være nok lægehjælp i byen til dem der blev såret.

Der var en lyshåret ung pige i klassen som virkede som om hun kedede sig og var totalt uinteressert i alt hvad der blev undervist i. Hun var der fordi hun følte hun skulle være der, men havde ingen intentioner om at skulle lære noget.

En dag kom pigen så ind i klasselokalet og viste stor interesse og entusiasme. Hun kunne knapt holde sig tilbage, og ville straks fortælle alle om hvad der var sket hende.

Hun sagde, "Det her hold har aldrig betydet så meget for mig som det gør nu. I går sad jeg på min terrasse og så var der et kæmpe trafikuheld foran mit hus. Ikke bare kørte bilerne sammen frontalt, men kroppe fløj rundt i luften. Overalt lå der mennesker med alvorlige skader. Der var blod alle vegne jeg vendte mig. Det var en forfærdelig scene. Det var så grimt at jeg næsten besvimed. Men så huskede jeg hvad jeg havde lært her i klassen. – og jeg satte mit hoved ned mellem mine ben, og tænk jer, jeg besvimed slet ikke!"

Det er åbenlyst at pigen havde misset pointen med kurset. Hun skulle ikke lære førstehjælp for at kunne tage sig af sig selv, men for at kunne yde førstehjælp mod andre.